

Barndomsminder fra Vestergade

Af Karl Aage Madsen

Mit navn er Karl Aage Madsen, født i 1949 i Haar.

Mine forældre var Karen og Svend Aage Madsen.

Jeg er nr. to ud af en søskendeflok på fire, der er min storebror Kurt og så min lillesøster Lene og min lillebror Jens.

Jeg vil lige sige jeg havde en lykkelig og meget spændende barndom.

Det jeg her vil fortælle om er min barndom frem til jeg går ud af skole i 1965.

Som sagt er jeg født i Haar. (Haarkilling), mine forældre boede til leje i Haarvej 4.(Et dobbelt hus på det tidspunkt).

Det var en hjemmefødsel, Dr. Løw Larsen og jordemoder Fru. Hedegaard tog imod mig.

De førte fem år fik jeg gedemælk det forklar måske lidt at min stædighed. Vi havde et par geder der om sommeren var tøjret i forskellige vejrabatter.

Da jeg var 5 år gammel, flyttede vi til Hinnerup, Vestergade 18.

Min Bedstefar på fars side havde et husmandssted i Sahara, den sidste ejendom ud af vejen "Sahara", det hedder vejen for det er kun sandjord derude.

Min Bedstefar var blevet syg og min Bedstemor var lige død, så han købte Vestergade 18 og 20, som på det tidspunkt var et to—families hus.

Vi flyttede ind i nr. 18 og Bedstefar i nr. 20. Min mor skulle så passe ham, han havde fået TB.

Niels og Karen Juul Madsen boede der også en overgang sammen med deres børn John og Tove, min fætter og kusine. Inden de flyttede til Sorgenfri et hus bag ved gartner Slots.

Da min bedstefar døde i 1964, købte min far huset. Men først efter at det havde fået en gasning af (formalthehyd). Det var spærret af i flere dage og det lugtede grimt.

Hele familien blev gennemlyst på lungerne og vi fik så lov til at gå frit omkring igen.

Jeg vil lige gå lidt tilbage til min tid i Haar. Jeg kan huske at de fleste gårde stadig vær havde heste og at de brugte gadekæret til at vaske dem i – dengang kunne man køre ned i den ene ende og op på den anden side – det var meget praktisk, når de f.eks. skulle have ajle-tønden vasket eller hvis den var blevet stavres, så kom den en tur i gadekæret.

Vores naboer var min onkel Anton Alsen og han var glarmester og fritids-fisker på Randers fjord. Han havde så et hyttefad i branddammen med ål, de skulle så gå der et par dage for at få muddersmagen ud.

Vi børn kom tit derind for så fik vi en skive friskbagt franskbrød, enten med smør eller hjemmelavet marmelade. Anton Alsen skræede og havde hans faste plads i hans lænestol og ved siden af en spytbakke, så vi skulle passe på med ikke at komme i vejen, når han skulle ramme skålen.

Min far var daglejer/ karl ved Sognefoged Knud Brendstrup. På gården Højgaard en firlænget gård fra 1866, de havde på det tidspunkt 1 fodermester, 2 karle om sommeren + daglejer, samt en pige i huset, Min far fortalte at han en dag blev sat til at være barnepige for Lars Brendstrup og mig, vi var vel omkring de 2 år. Det var ikke så let, når han samtidig skulle fodre køerne, så da Anne Bredstrup kom hjem og så os kravle på fodergangen og skubbe roer ind til køerne - så var det slut med at være barnepige. (Han fik aldrig mere lov til det.)

Han fik senere job som arbejdsmand ved Hinnerup Korn. Det var et (slidsomt) hårdt arbejde med at modtage korn i 100 kg. Sække. Hvis det var tørt nok blev det stablet og hvis det var for vådt skulle det hældes ud på deres tørreloft. En mand hejste det op med et hejseværk og på loftet var der to mand der tog imod – de havde en kæp hvorpå de bar sækkene – hvis de var alene var det op på skulderen. Min mor har syet mange lapper på hans

arbejdsjakker. Som sagt var jeg 5 år, da vi flyttede til Hinnerup. Barndommens gade, hvad bestod den af.?

Hvis vi tager hele gaden, så starter Vestergade i svinget hvor Storegade ender og hvor Hinnerup Stadion med HOG havde klubhus)

I nr. 2 boede min klassekammerat Dorte til leje, og lige overfor Dr. Henning Løw Larsen

Derefter et beboet ledvogterhus og Enghavevej.

Banen med sit ledvogterhus lige før Dyrlæge Ravn.

Kaj Mekanikker havde sit værksted med benzinstander, og hans kone havde en frisørsalon.

På hjørnet af Vestergade og Nørregade var der Ove H. Sørensen med hans Købmandsforretning. Han havde købt den af købmand De Place sidst i halvtresserne.

Ove H. blev byens matador.

Ulige numre.

Først den fine gård hvor Dyrlæge Ravn boede.

På den anden side af krydset står der ud for bungalowen står der en meget gammel vejsten, som viser vej til Haldum – 2 km.

Beboerne i bungalowen var pensionister, Ragnhild og hendes gamle mor, flinke folk, som vi af og til fik kage af.

Det næste hus på hjørnet af Nygade kan jeg ikke huske beboerne. Jeg mener de hed Johnsen.

Knud Jacobsen, som var ansat ved banen, boede på Nygade, han søn Steen var kammerat med min lillebror Jens. Det hændte at vi fik lov til at komme op i Kontrol huset – for at se de rangerede togvogne på de mange spor der var i Hinnerup på den tid.

Næste hus var nybygget, det var Ruth og Tage Hvid Tønnesen. Tage var blevet blind efter en arbejdsulykke, han havde været murer. Jeg mener han havde fået læsket kalk i øjnene. Han var en dygtig spillemand og en ivrig radioamatør. Han havde Byens højeste radiomast. Han fik postkort fra hele verden, også fra en prins i Saudi Arabien. Det var altid spændende at komme på besøg hos dem og deres børn Ole, Lars og Inge.

Så var der Ole Skovkusk's hus. Han var en del ældre end mig. Hans far havde 2 store Jyske Heste, imponerende at se dem arbejde i skoven uden tømme, kun ved kommandoer, kunne de trække de største træstammer ud af skoven. Oles far var en mand af få ord, men derfor kunne vi godt få skæld ud, hvis han opdagede at vi lavede huler, eller havde cykelløb på en dertil indrettet bane i skoven.

Derefter et stort to- familiehus, Rentier Jørgen Englyst fra Søften, en hyggelig ældre mand der nu bare skulle slappe af, og med lejere ovenpå.

Dengang passede man på hinanden, så en dag kunne Erik (Lejeren) ikke forstå at gardinerne ikke var trukket fra og de ikke havde set ham hele dagen. Han og min far blev enige om, at der var noget galt, men døren var låst og de kunne ikke kalde ham op. Det øverste lille vindue stod åben og hvad mere naturligt var at smide mig ind af det så jeg kunne åbne døren. Vi fandt ham død og Politiet kom og tilbageholdt os i lang – lang tid, indtil lægen kom, så fik vi lov til at gå.

Lige overfor os boede snedker/ tømreren. Altid dejlig at komme derover og dufte savsmuldet.

Derefter sadelmager Johnsen 's hus, han havde sit værksted på hele loftet, sikken en dejlig duft af læder. Han var en travl mand, det var især seletøj til heste, og det var stadigvæk mange heste på den tid..

Det var sidste hus på den side af Vestergade,

Så kom skoven. Den er et kapitel for sig selv, Man kan jo gå helt op til Frijsenborg slot uden at komme ud af den.

LIGE NUMRE

På kommunekontoret, hvor kæmner Åkjær havde sin private indgang fra Vestergade. Datteren Alice gik i nogle klasser under mig.

På hjørnet af Rolighedsvej og Vestergade boede Thorvald Bennekov. Per Bennekov bedstefar. Jeg kan huske at han i hans fritid tog rundt og sprøjtede æbletræer med en stor sprøjte.

Næste hus var stort – tre familier. Kresten, Ditte Hvid Tønnesen, og børnene kom hjem til os da huset brændte.

Nr. 16 var maler Larsen og frue, også et tofamilieshus, i den anden ende boede Petrus og Marie. Han arbejdede ved banen og havde den oplevelse at blive kørt over af et tog og overlevede. (Jeg tror han var banearbejder). Dagen efter står der i avisen Mand overlevet overkørt af 14 jernbanevogne.

Dengang fik man sin løn en gang om ugen i kontanter i en gul kuvert. – Det skulle så fejres på kroen. – Det siges at Petrus krydsede banen for at komme hjem, men falder midt på sporet mellem skinnerne hvor han falder i søvn. Den stakkels togfører får standset toget for sent. Petrus vågner, rejser sig og går uskadet hjem.

Min far har fortalt at der var flere koner der efterfølgende mødte op på lønningsdagen og forlangte at få lønnen udbetalt. Der var mere brug for pengene til mad end øl.

Vestergade 18 og 20 – vender jeg tilbage til.

Nr. 22. Der boede kreaturhandler Johannes Rasmussen. De havde stald bag ved huset og en eng, hvor ungkreaturene græssede. Jeg var ikke ret gammel førend jeg løb ærinder for ham f.eks. at hente cigarer, og se efter dyrene i engen, og sørge for at de fik vand og ikke stak af. Det gav en 10 øre pr. gang.

Cementtruget står der endnu nede i engen.

Han var tit på Kvægmarkedet i Randers, Da jeg blev ældre var jeg tit med for at hjælpe ham med at trække dyrene. Der blev handlet med håndslag og kontant betaling, (kan huske hans meget velspækkede tegnebog, fyldt med 100 kr. sedler), og drikke lidkøb på handlen. Jeg skulle så trække koen hen til afhentning, af Frode Lauersen, han havde 2 biler på det tidspunkt, begge til kreaturkørsel.

Når han fik nye dyr med hjem, fik jeg igen tjansen med at trække dem rundt. Jeg skulle engang aflevere en kvie hos en anden kreaturhandler på Haralds lunds vej, lige efter Jens Højland. Det gik godt ud af Nørregade, lige til Ingeman kom i sin bil. – så stak den af med mig hængende i rebet, efter et stykke tid tog farten af og heldigvis var rebet så langt at jeg kunne få det rundt om en telefonpæl indtil den var faldet helt til ro. Det tjente jeg 25 øre på???

Men det var en fordel med sådan en nabo for nu vil vi rigtig mælk somme tider af jercy køer.

Samtidig var der jo så mulighed for at fiske i Lilleåen – Haldum Bæk, sommetider med nat snøre. Hvis det blev opdaget af skovfoged Bjørn, fik vi en ordentlig skideballe og truslen om at vores forældre fik det at vide. Så det holdt vi med.

På den tid var det almindeligt at der kom folk forbi for at sælge deres varer, Bagerbrød; Osvald kom med hans hestevogn fra Grundfør, vi børn fik tjent til en kage eller to ved at hjælpe ham. Det var også ostehandler, børsten binder Peder og så Malling fra Mundelstrup han solgte grøntsager.

Hans sidste stop på Vestergade var altid ved Kreaturhandleren, så fik de sig en bid brød og en lille en til.

Imedens vendte Hesten selv vognen, Den gik et stykke op i skoven og så trillede vognen selv tilbage så vendte den næsen ned mod skovvej. Tog det for lang tid kunne vi høre at hesten blev utålmodig og begyndte at skrabe i vejen. Så var der en aften Malling var hjulpen op vognen og hesten fik et klap bagi, så kunne den godt selv finde hjem.

Men der blev stort postyr da hest og vogn kom hjem til Mundelstrup uden Malling. Man fandt ham i et af de sidste sving mellem Geding og Malling, Han var faldet af vognen i et sving, Han lå bare og sov, det må have været en hård dag den dag.

Om det er rigtig ved jeg ikke for jeg var jo ikke så gammel, men en sød historie med en lykkelig udgang.

I nr. 24 boede Edith og Jacob Skov, med børnene Erik, Jørgen og Andreas. Jacob var ansat ved træskofabrikken.

Sidste hus var murer Hvid Tønnesen, han solgte også kakkelovne. Ruth og Tage Hvid boede der også indtil de byggede deres nye hus længere nede af gaden.

Derfra og indtil H-H Skolen boede Else på Skrænten, eller Else på bakken, der købte min far og jeg daggamle frasorterede hanekyllinger til opdræt og slagting. Heldigvis var der ofte nogle der blev til høns, dem beholdt vi. Det var min tjans at passe dem, jeg kan huske om vinteren skulle jeg altid ned med varm vand, de havde vand i en stor jerngryde, så lidt varm vand over den frosne is i gryden og når det så slap i kantet kunne isblokken fjerens og så nyt vand i gryden. Det skulle nås inden vi skulle i skole.

Vestergade 18 og 20

I starten havde vi en dag om ugen hvor der blev vasket i vaskehuset. Der blev fyret op i gruekedlen fra morgenstunden, og hele dagen blev brugt til at vaske tøj. Til slut blev vi også vasket.

Senere blev det meget lettere, vi lejede en vaskemaskine hos Chr. Henriksen i Nørregade. Det var en Ferm sat på hjul, så den var let at flytte.

Bag i haven havde vi hønsehus og en stor køkkenhave. Vand var indlagt, men vi fyrede stadig i kakkelovn. Det var et stort spring frem, da vi fik fjernvarme og samtidig indendørs toilet og badeværelse med brus og varmt vand.

Jeg havde en lykkelig barndom, dengang var det almindeligt at mor gik derhjemme og far gik på arbejde. Der var altid nogle at lege med. Vi legede: spark til dåse – gemmeleg – boldspil – Antonius.

Vi var ofte i skoven og legede - byggede huler, m.m. senere da jeg havde lært at cykle, lavede vi en cykelbane. – En *Mountinbick* - bane vil vi kalde det i dag. Jeg lærte at cykle på min mors cykel. Det var ikke så let med en stor cykel til en lille dreng – med det resultat, at jeg ikke fik lært at bremse første gang jeg kunne holde balancen – så jeg kørte ind i et træ og ødelagde forhjulet – det var ikke så godt.

Omkring konfirmations alderen var jeg oppe i skoven sammen med nogle af mine lege kammerater, vi havde aftalt at vi skulle prøve at ryge. De mødte op med cigaretter og jeg havde "Lånt" en af mine fars Cigar. (Advokat hed de.) De kunne inhalere og ville have mig til det samme, resultatet blev at jeg blev så syg, så syg at jeg fik stærk feber af det, nikotinforgiftning sagde lægen, jeg var syg i tre dage og har aldrig røget siden, ikke engang kysset en pige der røg.

Mine forældre grinte af mig og sagde så kunne jeg lære det, de var godt tilfreds med at jeg var blevet kureret for det med at ryge.

Om vinteren var vi næsten altid på kælkebakken, der var oppe ved Tromle huset på Jens Eskildsens mark. - Ringshøj. Nedenfor var der et vandhul, som blev brugt til at stå på skøjter. Vores skøjter var af den slags som skulle skrues på vores gummistøvler. Hvis vi tabte spændenøglen, smeltede den ned i isen og var svær at få op igen. Det var en kold fornøjelse med strømper som gled ned i gummistøvlerne, vi måtte tit hjem og tøet op. Det gav såden nogle røde mærker der hvor støvler gik ind på bar hud. Det gjorde rigtig ondt, når det blev tøet op.

Jeg kan huske at jeg havde fået foræret et par træ ski, dem var jeg meget glad for, men grunden til at jeg fik dem var at den højre kørte skævt men hvad betød det, for mig var det lykken.

Nu er der lavet en ny kælkebakke ved skolen.

Undskyldning til Yrsa

Vi var nogle drenge der en vinterdag havde lavet en glidebane, på fortovet ud for vores hus. Vi hentede vand i vaskehuset, og hældte det på fortovet og lavede en lang flot glidebane. Det var sjovt at komme løbende og så glide et langt stykke på den. Kan

ikke huse hvem der fik ideen, men da vi så nogle piger komme op af gaden smed vi sne på så banen ikke kunne ses, med det resultat at Yrsa faldt og slog sig meget – UNDSKYLD YRSA. Her 60 år efter – sikken en ballade vi fik. Vi måtte gruse og bruge aske – hakke is op og love at, det ville vi aldrig gøre mere.

Elles tror jeg ikke jeg har lavet drengestreger. Det skulle da lige være den gang vi var nogle drenge der gik hjem fra danseskolen. På betjent Thomsens husgavl var der et pæretræ og første gang tog vi dem vi kunne nå, men næste gang var der kun dem højere oppe. Frits foreslog at jeg stod på cyklen og plukkede til de andre, som sagt så gjort. Lige pludselig kom Thomsen ud. Frits og de andre forsvandt og der hang jeg i træet. Han sagde at det der måtte jeg holde op med, ellers hentede han Thora, hun var min spejderleder. Det brugte han også imod mig senere, da han stoppede mig på cykel uden lys på. Det virkede – jeg havde meget respekt for Thora.

Jeg startede tidlig med at gå til danseundervisning på kroen, hos Drejer. Til at starte med kunne jeg ikke se hvad jeg skulle der og så danse med pigerne. – Det gjorde en ordentlig dreng ikke – så jeg holdt dem ud i strakt arm. Men det havde Drejer en kur imod. – Han havde et stort bælte, som han spændte rundt om os og spændte ind så vi kom tæt ind på hinanden. – Det er nok noget af det bedste jeg har lært. Dejlig at danse tæt med en dejlig pige – Det fik jeg meget gælde af senere hen.

Da vi var begyndt i skolen, ville Lars Brendstrup og Søren Eskildsen gerne have mig med til spejder. Det fik jeg lov til men jeg skulle selv betale hvad det kostede.

Danseskolen var min mors ide, så det betalte mine forældre, men spejder var dyrt, så det måtte jeg selv tjene til.

Jeg har holdt duer og høns og sener også kaniner. Dem solgte jeg til slagter Mikkelsen – jeg kunne ikke få mig selv til at spise dem jeg havde passet. Due unger solgte jeg mange af til naboer og andre der kendt mine forældre. Det fik dog en sørgelig ende. Midt i tresserne kom de hjem – sad på taget og faldt ned – syge, ikke bare et par stykker men mange. Tog en med til dyrlæge Ravn, som ment at de havde spist bejdset korn, så var det slut med at de fløj frit.

Som sagt havde vi også hver sommer et stort hold hanekyllinger. Kornet købte jeg omme i Hinnerup Fællesforening. Else på Skrænten var på kontoret, der fik jeg så en seddel på 10 kg. Hvede, 5 kg. Majs og så ud til Peter Sommer hat, for at få det udleveret. Han var vældig flink med rigeligt mål, og jeg fik næsten altid lov til at få en sæk frasorteret korn med – ukrudts frø m.m., men det var jo godt nok til kyllingerne.

Senere fik vi også et hold ænder 10 – 15 stk. Når de skulle slagtes blev der fyret op i gruekedlen og ænderne blev skoldet i det kogende vand, pakket ind i avispapir, og så sad vi der alle mand og plukkede ænder – det fløj med fjer og dun. Og snakken gik. Det var vældig hyggeligt.

Som tidligere omtalt var jeg legekammerat med Lars Brendstrup, hans far var sognefoged og de havde en stor 4-længet gård med egen branddam. Sidst på vinteren hvor foråret var på vej og isen begyndt at smelte på branddammen, men den var stadig ca. 10-15 cm. Tyk. Vi ville gerne sejle på isflager, så for at få isen brækket til isflager fandt vi i værkstedet en lille ambolt – med spids – Den var god til at hakke isen i stykker med. – men uheldigvis var den også tung – desværre tabte vi den og den forsvandt ned i dybet, og fandt den aldrig igen – vi er sikker på at den stadig er der. Det var bestemt ikke noget Lars`s far syntes om.

Gennem spejder fik jeg nye legekammerater, så som Bent Løw Larsen og Bent Verner, sønner af h.h.v. byens læge og byens førende manufakturhandel. Hinnerup var på den tid lige som i Matador.

En helt ny verden åbnede sig for mig, når jeg var på besøg, for at lege. De havde elektrisk tog – dampmaskiner. Det var jo kun noget jeg havde set, når der var juleudstilling i boghandlen. Hvert år op til jul var der lavet en særlig børnevenlig jule udstilling i lokalet ved siden af butikken, det var altid spændende at komme ind og se det.

Dengang gik børnene, af det bedre borgerskab, på privatskole inde i Århus, - så når de kom hjem til Hinnerup, kendte de jo kun de andre børn som også gik på privatskole. Alle vi andre vidste de

jo ikke hvem var. Det ændrede spejderlivet jo lidt på. Som tropsspejder var vi en patrulje der hed Gribbene – vi havde et fantastisk sammenhold og vi vandt mange løb. (Bent Løw Larsen, Henning Brun, Poul Jørgensen, Jens Blicher Mathisen, Søren Eskildsen, Bent Verner, og Mollerup var nogle af dem jeg var spejder sammen med.) Det var der jeg lærte, at det den ene var god til var den anden ikke og omvendt, så når vi i en sådan patrulje var sammensat af så forskellige børn, kunne vi hjælpe hinanden med alt – se det var teamwork.

For at få råd til at gå til spejder, blev jeg bydreng hos N. Schiødte og hans kone Marie. Så hver dag efter skoletid, mødte jeg op ved Schiødte for at bringe varer ud på hans Long John cykel. - Det gav godt med drikkepenge, ud over lønnen. Når der ikke skulle leveres varer, hjalp jeg til på lageret. Jeg husker særlig en dag, for der kom han med en zinkspand, tog en kørneprikker og begyndte at lave mærker i spanden. "Så Karl Aage, så kan du fortsætte med at lave så mange mærker du kan. Jeg ville lige hør hvorfor .....

Jo, sagde han, En svend hos smeden Ingvard Toft, havde sendt en nylærling hen efter en spand kørneprikker, og det er det du skal lave – mens du laver det, går jeg ind og skriver en regning på en spand kørneprikker. 1 – 0 til Schiødte.

Det var en herlig tid hos Schiødte, han havde humor. Han havde en schæferhund (hanhund), der hed "Halløj", når så den stak af, kunne han godt stå i døren og råbe "halløj, kom tilbage", så stoppede folk op kiggede på ham, råbet tilbage "var det mig du

mente” – ”nej, det var min hund.” Den næste hund han fik kom til at hedde ”Så du ham”. Det var altid morsomt at se folks reaktion på det.

En overgang var jeg også bybud hos ”Agnete” – bageren i Søndergade, om morgenen i weekenden. Dengang fik mange bragt deres rundstykker ud – så stod posen der på trappen lige til at tage ind når de stod op. Når vi havde været ude på den første tur, var det tid til at vi fik frisk bagte rundstykker med smør – herligt. Næste tur var som regel til dem der havde bestilt lagkager eller boller m.v.

Jeg husker også en vinterdag, hvor der var kommet islag, jeg skulle til gl. Hinnerup med en flot pyntet lagkage, men kom kun til krydset Århusvej/Søndergade, der vælter jeg med budcyklen. Lagkagen var i en kasse ude foran på cyklen, jeg slog mig meget og fik hudafskrabninger, men det eneste jeg tænkte på var lagkagen – Den så ikke godt ud, så tilbage for at høre om de kunne lave den – Heldigvis havde de en anden. Jeg fik at vide jeg skulle passe bedre på, det var den sidste de havde. Jeg fik ikke skæld ud, og vi fik lov til at spise den ødelagte kage, så skidt med et par skrammer.

Der midt i tresserne var byen i stor udvikling så der var nok at lave for byens håndværker. Håndværksmestrene begyndte så at mødet på kroen for at drøfte dagens opgaver og problemer, det var datidens karteldannelser. Så kunne de jo drøfte

prisfastsættelse og opgaver. Samtidig med at de fik slukket tørsten.

Der var f.eks. Kraft Olsen – Chr. Olsen. Han havde en varebil med skydedør Hvor på der stod Kraft og el på bilen stod der ved Chr. Olsen , Men når døren var Åben stod der kun Kraft og så Olsen på bilen. Deraf navnet Kraft Olsen.

Så var der Atom Jens – Byens førende tømmer

Cement støber Kusk,

Arne Mogensen – Murermester.

Somme tider blev selskabet overvåget af landbetjenten.

Alle dygtige håndværker men det gav jo ikke indtægt at side på kroen, så hvis nogle af hustruerne opdagede at de sad der blev de hentet hjem.

SKOLEN

Jeg startede i skolen – april 1956. Skolen var helt ny – vi var den første 1. klasse der var i alt 6 lærer (vi blev spec. inviteret til 25 år jubilæet). Sven Hansen var skoleinspektør og han havde store forventninger til os. Det fik vi senere at mærke med en på kassen, hvis det ikke lige gik som han ville have.

Når vi mødte i skolen, skulle vi stå på række to og to, og gå pænt og roligt ind i Aulaen til morgensang. Derefter til klasseværelset og vores plads.

De første tre år havde vi frk. Pedersen til klasselære, hun var meget afholdt, så da hun rejste havde jeg plukket en buket blomster. "Her", sagde jeg, "det er til dig". – Jeg blev straks rettet. – Det hedder "Værsgo, det er blomster til dig." - ja det var det jeg fik ud af det.

Et helt år havde vi kun vikar. i 4. klasse fik vi så lærer Skjødt. Det var dejligt. Han var dygtig, det samme var lærer Kappel (Kappel blev også matematiklærer for vores den ældste). Vi havde også Frk. Hejbøl, Emdal, lærer Jensen.

Dog fik min tillid til skolevæsenet et knæk. Da vi skulle deles i boglig og den alm. Linie. Fik vi – min mor og jeg, den besked, at i den boglige linje kunne jeg ikke komme. – jeg kom jo fra et arbejderhjem, så det havde vi ikke råd til.

Det var måske grundlaget for at jeg senere blev socialdemokrat.

Jeg ville gerne have været biolog, nu blev jeg så gartner. – Det har jeg heller ikke fortrudt.

Tidligere havde jeg i flere år en drøm om at blive landmand. Men det fik en brat afslutning, da jeg var ca. 12-14 år – jeg blev stanget af en ko, og fik slået en fortand ud, så i stedet fik jeg lyst til at komme i lære som gartner, interessen for planter havde jeg jo, vi havde en stor køkkenhave, hvor vi var selvforsynende. Kartoffler,

gulerødder m.m. blev gravet ned i haven, ligesom en roekule, der kunne de holde sig friske hele vinteren.

Senere lejede min far det store areal bag ved vores have, (Vagtelvej), så der var rigeligt med plads til alle grønsager, høns og ænder, og et lille stykke med korn, som blev slået med le.

Lidt mere om skoletiden.

Som sagt var vi den første klasse på skolen, vi var sammensat af børn fra land og by, fra Vitten Haldum, Sandby og Hinnerup.

Skolen var nybygget efter nye tider og der kom mange for at se den, derfor skulle vi være eksemplariske. Men det var lærerne ikke det var stadig væk almindeligt at vi fik en på kassen når vi ikke opførte os som de ville have.

En lille sjov historie fra den tid, lige før skole lige over for Else på skrænten var der et tromlehus hvor kommunens vejtramle hørte til. Det var almindeligt at hvis nogle drenge skulle have afgjort en tvist mødtes vi der efter skole tid og afgjorde det med en slåskamp.

En dag var jeg og så klassens stærkeste dreng, landmandssøn fra Sandby blevet uenig om noget der skulle afgøre dernede. Kampen startede og ret hurtig fik jeg et slag ind så han fik

næseblod og så var den kamp ovre og vi blev rigtig gode venner derefter. Så lille og vågen er bedre en stor og doven.

En anden oplevelse :

Jeg kan huske at vi havde fru Hansen til sang, jeg kunne ikke synge og to andre sang også falsk, så hentede hun sin mand skoleinspektør Hansen

Vi blev stillet op på en række, så fik vi en syngende lussing og fik besked på at vi ikke skulle drille fru Hansen med at synge falsk. Vi fik besked på at opholde os i biblioteket når der var sang timer, så jeg har aldrig gået til sang.

Jeg ved ikke om det var fordi jeg var ordblind. Det blev først opdaget i 5 klasse så fik jeg specialundervisning det hjalp mig meget, og hvis det var blevet opdaget noget før kunne det måske have sparet mig for en del lussinger.?

Heldigvis fik skolen en ny skole inspektør efter jeg var gået ud af skole Wilhelm Lytken kom til i 1967 og ændrede dermed skolen for altid, til gavn for mine fire børn som også kom til at gå på skolen.

Jeg gik ud af skolen efter 9. klasse i 1965, og begyndte som gartner læring hos Gartner O. Elmstrøm i Lisbjerg.

Så dette er kort om min barndom i Vestergade.

NB. Hver sommer var jeg ferie barn hos min gudmor Moster Mie og hendes mand Åge, der boede på et husmandssted i Kjellerup ved Ringe. Det startede jeg med allerede fra 1. klasse dengang fik jeg en manille mærkeseddel om halsen, hvem jeg var og hvortil jeg skulle hen og så blev jeg sat på toget og kom tilbage en dag før jeg skulle i skole, dette gentog sig alle de år jeg gik i skole.

Jeg elskede min ferie tid for de forkælede mig og kalde mig deres store dreng, de var barnløs på det tidspunkt og fik selv først børn dengang jeg gik i 6 klasse 7 klasse. To drenge. Mogens og Henrik. Så det er stadigvæk min anden familie.

Senere kan vi komme ind på mit ungdomsliv som er en helt anden historie. For ikke at tale om mit voksenliv.

Med venlig hilsen

Karl Aage Madsen

Bekkasinvej 28,

8382 Hinnerup